

Ukryta historia werseu czterdziestego — liczby dwadzieścia sześć

Ezechiel Numer Siedem

Jeff Pippenger

2026-08-12

Prorocza linia, którą określam mianem „koła Jozjasza”, rozpoczyna się buntem starożytnego Izraela, gdy w 1097 r. p.n.e. odrzucił Boga jako swego króla. Pierwszych trzech królów (Saula, Dawida i Salomona) uznaje się za panujących po czterdziści lat, od 1097 r. p.n.e. aż do 977 r. p.n.e. W chwili śmierci Salomona bunt Jeroboama i dziesięciu północnych plemion zamyka linię pierwszych trzech królów i rozpoczyna linię królów zarówno w królestwie północnym, jak i południowym.

Pierwsi trzech królowie są symbolem wielu prawd, lecz jednym z kół prawdy, z którym są powiązani, są ostatni trzy królowie Judy — Jehojakim, Jehojachin i Sedekiasz, którzy z kolei przedstawiają Cyrusa, Dariusza i Artakserksesa. Cyrus, Dariusz i Artakserkses z kolei przedstawiają swoje trzy dekryty, sięgające od 516 r. p.n.e. do 457 r. p.n.e.; ci zaś z kolei przedstawiają trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia, którzy przychodzą odpowiednio w roku 1798, 19 kwietnia 1844 roku i 22 października 1844 roku. Historia przyjscia trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia zostaje powtórzona co do najdrobniejszej litery w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, wskazując tym samym, że prorocza linia, która rozpoczyna się wraz z namaszczeniem Saula na króla, dochodzi do swego zakończenia, gdy Kościół triumfujący zostaje namaszczony przy rychło nadchodzącym prawie niedzielnym. Linia ta obejmuje koło króla Jozjasza, które sięga wstecz do buntu Jeroboama w Betel i Dan w 977 r. p.n.e.

Dwadzieścia dwa

Jeroboam nosi symbolikę liczby dwadzieścia dwa, gdyż panował przez dwadzieścia dwa lata, wiążąc tym samym swoje świadectwo z historią przedstawioną przez liczbę dwadzieścia dwa, która jest symbolem połączenia Boskości z człowieczeństwem, jak ukazuje marah widzenie Daniela w dwudziestym drugim dniu, oraz liczbę dwieście dwadzieścia, której dziesiąciną jest liczba dwadzieścia dwa.

A dni, przez które panował Jeroboam, wynosiły dwadzieścia dwa lata; i zasnął ze swoimi ojcami, a Nadab, jego syn, panował w jego miejsce. 1 Królewska 14:20.

„Pojednanie”, przedstawiające połączenie boskości i człowieczeństwa, jest dziełem Chrystusa, które rozpoczęło się 22 października, czyli w dziesiątym miesiącu (gregoriańskim); dziesięć razy dwadzieścia dwa równa się dwieście dwadzieścia. Jeroboam ustanowił podrobione ołtarze zarówno w Betel, jak i w Dan, i dlatego jest symbolem podrobionego kultu niedzielnego w związku z połączeniem kościoła (Betel: znaczy kościół) i państwa (Dan: znaczy sąd).

Wówczas Jeroboam odbudował Sychem na górze Efraim i tam zamieszkał; stamtąd zaś wyszedł i odbudował Peniel. I Jeroboam powiedział w swoim sercu: Teraz królestwo powróci do domu Dawida. Jeśli ten lud będzie chodził, aby składać ofiary w domu Pana w Jeruzalem, wtedy serce tego ludu zwróci się znowu ku ich panu, ku Roboamowi, królowi Judy; i zabiją mnie, a wrócą do Roboama, króla Judy. Dlatego król zasięgnął rady, sporządził dwa cielce ze złota i powiedział do nich: Zbyt uciążliwe jest dla was chodzić do Jeruzalem; oto twoi bogowie, Izraelu, którzy wyprowadzili cię z ziemi egipskiej. I jednego postawił w Betel, a drugiego umieścił w Dan. I stało się to grzechem; lud bowiem chodził oddawać pokłon przed jednym z nich, aż do Dan. I zbudował świątynię wyżyn, i ustanowił kapłanów spośród najniższych warstw ludu, którzy nie byli z synów Lewiego. A Jeroboam ustanowił święto w ósmym miesiącu, piętnastego dnia tego miesiąca, podobne do święta, które było w Judzie, i składał ofiary na ołtarzu. Tak uczynił w Betel, składając ofiary cielcom, które sporządził; i ustanowił w Betel kapłanów wyżyn, które uczynił. I składał ofiary na ołtarzu, który sporządził w Betel, piętnastego dnia ósmego miesiąca, mianowicie w miesiącu, który wymyślił według swego własnego serca; i ustanowił święto dla synów Izraela; i składał ofiary na ołtarzu, i palił kadzidło. 1 Król. 12:25–33.

W dziejach założycielskich dziesięciu północnych plemion doszło do buntu, którego typem było odrzucenie przez Izraela Boga jako króla, a także bunt Aarona i złoty cielec. Bunt Aarona miał miejsce u podstaw dziejów starożytnego Izraela, a bunt Jeroboama — u podstaw dziejów dziesięciu północnych plemion. „Linia po linii” Aaron, jako arcykapłan, przedstawia Kościół, a Jeroboam, jako król, przedstawia państwo. Te dwa założycielskie bunty stanowią linię obejmującą założycielski bunt ludu Izraela, który zapragnął ludzkiego króla.

490

W świętej historii, przedstawionej w księdze Ezechiela, występują trzy okresy po czterysta dziewięćdziesiąt lat; jeden był związany z królami, drugi ze świątynią, a trzeci z zastępem. Te trzy okresy odpowiadają buntowi Aarona (świątynia), Saula (zastęp) i Jeroboama (król). Spośród trzech symboli: proroka, kapłana i króla, to król Saul jest ukazany jako prorokujący; Aaron był kapłanem, a Jeroboam był królem.

A gdy wszyscy ci, którzy znali go przedtem, ujrzeli, że oto prorokuje wśród proroków, lud mówił jeden do drugiego: Cóż to się stało z synem Kisza? Czy i Saul jest między prorokami? A jeden z tego samego miejsca odpowiedział i rzekł: Lecz kto jest ich ojcem? Dlatego stało się to przysłowiem: Czy i Saul jest między prorokami? 1 Samuela 10:11, 12.

Kościół triumfujący składa się z trzydziestoletniego proroka, trzydziestoletniego kapłana i trzydziestoletniego króla, przedstawionych przez Ezechiela, który rozpoczął w trzydziestym roku, Józefa, który rozpoczął swoją służbę w trzydziestym roku, oraz króla Dawida, który zaczął panować w swoim trzydziestym roku. Kościół triumfujący jest przedstawiony w ostatnich ośmiu rozdziałach księgi Ezechiela jako świątynia, która napęłnia ziemię, a Kościół triumfujący jest Filadelfią, która jest ósmym kościołem spośród siedmiu.

Prorocza linia Jozjasza, która rozpoczęła się w 977 r. p.n.e., kończy się na wkrótce mającym nadejść prawie niedzielnym. Oczyszczenie i zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które rozpoczęło się 31 grudnia 2023 roku, rozpoczęło się, gdy Michał zstąpił, aby wskreszyć dwóch świadków z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Rok 2023 nadszedł dwadzieścia dwa lata po 11 września 2001 roku, tak jak Alien and Sedition Acts z 1798 roku następują dwadzieścia dwa lata po Deklaracji Niepodległości z 1776 roku. Dwudziestodwuletnie panowanie Jeroboama rozpoczęło się w 977 r. p.n.e., gdy proroctwo o Jozjaszu zostało ogłoszone. W tym czasie nieposłuszny prorok z 1 Księgi Królewskiej, rozdział trzynasty, przeciwstawił się odstępstwu Jeroboama, tak jak Mojżesz przeciwstawił się odstępstwu Aarona, a Samuel przeciwstawił się ludowi, który pragnął króla. Te konfrontacje przeciwko fundamentalnym odstępstwom, reprezentowane przez poselstwo nieposłusznego proroka, Mojżesza i Samuela, przedstawiają donośny zew trzeciego anioła przy prawie niedzielnym. Jest to poselstwo ostrzeżenia głoszone przez sztandar, który w historii Jeroboama jest przedstawiony jako przepowiednia o Jozjaszu, której towarzyszył „znak”.

A oto mąż Boży przyszedł z Judy do Betel na słowo Pana; Jeroboam zaś stał przy ołtarzu, aby palić kadzidło. I zawołał przeciw ołtarzowi według słowa Pana, mówiąc: O ołtarzu, ołtarzu, tak mówi Pan: Oto narodzi się domowi Dawida syn, imieniem Jozjasz, i na tobie złoży w ofierze kapłanów wyżyn, którzy palą na tobie kadzidło, i będą na tobie palone kości ludzkie. I dał tego samego dnia znak, mówiąc: To jest znak, który Pan wypowiedział: Oto ołtarz się rozpadnie, a popiół, który jest na nim, rozsypie się. I stało się, gdy król Jeroboam usłyszał słowo męża Bożego, który wołał przeciw ołtarzowi w Betel, że wyciągnął swoją rękę znad ołtarza, mówiąc: Pochwyćcie go. Lecz jego ręka, którą wyciągnął przeciw niemu, uschła, tak że nie mógł jej z powrotem przyciągnąć do siebie.

Ołtarz także się rozpadł i popiół wysypał się z ołtarza, zgodnie ze znakiem, który mąż Boży dał przez słowo Pana. Wtedy król odezwał się i rzekł do męża Bożego: Błagaj teraz oblicze Pana, Boga twego, i módl się za mną, aby moja ręka została mi znowu przywrócona. I mąż Boży błagał Pana, i ręka króla została mu znowu przywrócona i stała się taka, jak przedtem. I król rzekł do męża Bożego: Chodź ze mną do domu i posil się, a dam ci nagrodę. Lecz mąż Boży rzekł do króla: Choćbyś dał mi połowę swego domu, nie wejdę z tobą ani nie będę jadł chleba, ani pił wody w tym miejscu; gdyż tak mi nakazano przez słowo Pana, mówiąc: Nie jedz chleba ani nie pij wody, ani nie wracaj tą samą drogą, którą przyszedłeś. Odszedł więc inną drogą i nie wrócił drogą, którą przyszedł do Betel. 1 Królewska 13:1–10.

Odmowa proroka, by spożyć posiłek z Jeroboamem pomimo oferty „połowy twego domu”, odpowiada obietnicy Heroda złożonej Salome, że da jej połowę swego królestwa.

A gdy nadszedł sposobny dzień, gdy Herod w dzień swoich urodzin wyprawił ucztę dla swoich dostojników, dowódców wojskowych i najznacniejszych ludzi Galilei; a gdy weszła córka owej Herodiady i tańczyła, i spodobała się Herodowi oraz tym, którzy z nim zasiadali, król rzekł do dziewczęcia: Proś mnie, o cokolwiek chcesz, a dam ci. I przysiągł jej: O cokolwiek mnie poprosisz, dam ci, aż do połowy mego królestwa. A ona wyszła i rzekła do swojej matki: O co mam prosić? A ta powiedziała: O głowę Jana Chrzciciela. Marka 6:21–24.

Przyrzeczenie Heroda, że odda połowę swego królestwa, miało miejsce w dniu jego urodzin. Herod jest symbolem Rzymu, a dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Apokalipsy jest przedstawionych typologicznie przez dziesięcioczęściowy podział Rzymu w siódmym rozdziale Księgi Daniela oraz przez dziesięć palców u nóg z rozdziału drugiego. Jego dzień narodzin zostaje zaznaczony wówczas, gdy szóste królestwo zostaje zastąpione przez siódme królestwo przy uchwaleniu prawa niedzielnego, i w tym sensie jest to dzień narodzin Organizacji Narodów Zjednoczonych jako siódmego królestwa proroctwa biblijnego. Przy mającym wkrótce nadejść prawie niedzielnym dziesięciu królów, przedstawionych przez dziesięć północnych plemion Jeroboama, zgadza się oddać swoje królestwo bestii na jedną godzinę w siedemnastym rozdziale Apokalipsy.

Albowiem Bóg włożył w ich serca, aby wykonali Jego wolę i aby byli jednomyślni, i oddali swoją królewską władzę bestii, aż się wypełnią słowa Boże. Objawienie 17,17.

Zanim podejmiemy proroctwo Ezechiela z rozdziału czwartego, wskażemy „trzydzieści” razy, gdy Ezechiel bezpośrednio podaje datę. Tych trzydzieści znaków orientacyjnych zasadniczo rozdziela się pomiędzy świat a lud Boży. Świat, reprezentowany przez Egipt, zostaje umieszczony w bezpośredniej dacie sześć razy, Tyr jest adresowany raz, a pozostałe sześć razy przedmiotem jest Jerozolima. Księga rozpoczyna się w 592 r. p.n.e., co stanowi trzydziesty rok siedemnastego cyklu jubileuszowego, a werset pierwszy czterdziestego rozdziału Ezechiela wskazuje dzień 22 października 573 r. p.n.e. jako koniec tego cyklu. Cykl jubileuszowy przedstawia czas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy od 11 września aż do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, co z kolei jest ukazane w fraktalu tej właśnie historii od 31 grudnia 2023 roku aż do rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Oba okresy zostały zobrazowane typologicznie przez czas od 11 sierpnia 1840 roku do 22 października 1844 roku.

11 sierpnia 1840 roku nikt inny jak Jezus Chrystus zstąpił jako potężny anioł z dziesiątego rozdziału Objawienia, który przyniósł małą książeczkę, którą lud Boży miał wziąć i zjeść. Ten sam anioł ponownie zstąpił podczas 9/11, aby wyznaczyć początek czasu pieczętowania. Ten sam anioł zstąpił 31 grudnia 2023 roku, aby wzbudzić z martwych dwóch świadków, którzy zostali zabici na ulicy tego wielkiego miasta Sodomy i Egiptu, gdzie także ukrzyżowano Pana. To zstąpienie wyznaczyło końcowy okres czasu pieczętowania. W obrębie fraktalnego okresu od 31 grudnia 2023 roku aż do ustawy niedzielnej kapłan Ezechiel otrzymuje widzenie świątyni w niebie. W tym czasie zostaje uczyniony niemym i mówi tylko wtedy, gdy Bóg nakazuje mu to czynić. Jego stan trwa aż do rychło nadchodzącej ustawy niedzielnej, przedstawionej przez zburzenie Jerozolimy.

Podobnie jak Jan, Ezechiel otrzymuje nakaz wzięcia księgi, która była w ręce zstępującego anioła w dziesiątym rozdziale Objawienia, a także polecenie, by zjeść księgę skargi, narzekania i biadania.

Lecz ty, synu człowieczy, słuchaj, co do ciebie mówię; nie bądź buntowniczy jak ten buntowniczy dom: otwórz swoje usta i zjedz to, co ci daję. A gdy spojrzałem, oto ręka została wyciągnięta ku mnie; a oto był w niej zwój księgi. I rozwinął go przede mną; a był zapisany z wewnątrz i z zewnątrz; i były na nim napisane skargi, narzekania i biadanie. Ezechiel 2:8–10.

Poselstwo zostało przedstawione jako potrójne poselstwo, a tym samym stanowi typ poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Jest zatem pieczętującym poselstwem trzeciego anioła, które pieczętuje tych, którzy znajdują się w obrębie Jerozolimy i wzdychają oraz boleją nad grzechem kościoła i ziemi, jak to zostało ukazane w dziewiątym rozdziale Ezechiela i siódmym rozdziale Apokalipsy.

A chwała Boga Izraela podniosła się znad cheruba, na którym spoczywała, ku progowi domu. I zawołał do męża obleczonego w lniąną szatę, który miał przy boku kałamarz pisarski; I Pan rzekł do niego: Przejdź przez środek miasta, przez środek Jeruzalemu, i uczynisz znak na czołach mężów, którzy wzdychają i płaczą nad wszystkimi obrzydliwościami, jakie się popełniają pośród niego. Ezechiel 9:3, 4.

Ci, którzy otrzymują pieczęć, boleją nad grzechami Kościoła i grzechami ziemi, a świadectwo Ezechiela jest wplecione w historię Jerozolimy i Egiptu, symboli Kościoła i świata.

„Zaczyn pobożności nie utracił całkowicie swej mocy. W czasie, gdy niebezpieczeństwo i przygnębienie Kościoła są największe, mała grupa stojąca w światłości będzie wzdychać i wołać z powodu obrzydliwości popełnianych w ziemi. Lecz szczególnie ich modlitwy będą się wznosić za Kościół, ponieważ jego członkowie postępują na sposób świata. ...”

„Rozkaz brzmi: «Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy, i połącz znak na czołach mężów, którzy wzdychają i lamentują z powodu wszystkich obrzydliwości, jakie się w nim popełnia». Ci wzdychający i lamentujący głosili słowa życia; strofowali, radzili i usilnie napominali. Niektórzy, którzy znieważali Boga, pokutowali i uniżali swoje serca przed Nim. Lecz chwała Pana odstąpiła od Izraela; chociaż wielu nadal zachowywało zewnętrzne formy religii, brakowało Jego mocy i obecności.” Testimonies, tom 5, 209, 210.

W kontekście Księgi Lamentacji opłakiwanie i biadanie, stanowiące typ trzech aniołów z czternastego rozdziału Objawienia, oznaczają, że lamentacje i opłakiwanie są poselstwem pierwszego i drugiego anioła, a trzeci jest poselstwem biadania, symbolem wschodniego wiatru, który jest powstrzymywany przez czterech powstrzymujących aniołów z siódmego rozdziału Objawienia.

Egipt

W księdze Ezechiela występuje trzynaście odwołań do dat. Pierwszą z dat odnoszących się do Egiptu jest Ezechiel 29:1, a odpowiada ona roku 587 przed Chr.

W dziesiątym roku, w dziesiątym miesiącu, dwunastego dnia miesiąca, doszło mnie słowo Pana tej treści: Synu człowieczy, zwróć swoje oblicze przeciwko faraonowi, królowi Egiptu, i prorokuj przeciwko niemu oraz przeciwko całemu Egiptowi. Mów i powiedz: Tak mówi Wszechmogący Pan: Oto Ja jestem przeciwko tobie, faraonie, królu Egiptu, wielki smoku, który leżysz pośród swoich rzek, który mówisz: Moja rzeka należy do mnie i ja sam ją sobie uczyniłem. Ezechiel 29:1–3.

587 r. p.n.e. jest rokiem oblężenia, które rozpoczęło się półtora roku przed zburzeniem Jerozolimy. W tym czasie Ezechiel ogłasza, że Bóg obali Egipt, i że owo obalenie ukaże ludowi Bożemu jego

głupotę polegającą na pokładaniu ufności w smoku Egiptu. Pod koniec rozdziału zostaje wydane oświadczenie, że Egipt będzie dany Babilonowi, wskazując tym samym, kiedy dziesięciu królów przekazuje swoje siódme królestwo prorocstwa biblijnego nowożytnemu Babilonowi — ósmemu królestwu, które jest z siedmiu. To proroctwo wypełniło się „siedemnaście” lat później, w 571 r. p.n.e., jak wyłożono na końcu rozdziału. Rozdział 29 zawiera zatem pierwsze i ostatnie odniesienie datujące związane z Egiptem.

I stało się w dwudziestym siódmym roku, w miesiącu pierwszym, pierwszego dnia tego miesiąca, że doszło mnie słowo Pana tej treści: Synu człowieczy, Nebukadrezzar, król babiloński, zmusił swoje wojsko do wielkiej służby przeciw Tyrowi; każda głowa wyłysiała i każde ramię zostało odarte; lecz nie otrzymał ani on, ani jego wojsko zapłaty od Tyru za służbę, którą pełnili przeciw niemu. Dlatego tak mówi Wszechmocny Pan: Oto dam ziemię egipską Nebukadrezzarowi, królowi babilońskiemu; i zabierze jej bogactwo, i weźmie jej łup, i zagarnie jej zdobycz; i będzie to zapłatą dla jego wojska. Dałem mu ziemię egipską za trud, jaki poniósł przeciw niemu, ponieważ działali dla mnie — mówi Wszechmocny Pan. W owym dniu sprawię, że wyrośnie róg domu Izraela, a tobie dam otwarcie ust pośród nich; i poznają, że Ja jestem Pan. Ezechiel 29:17–21.

Dwudziesty rok, pierwszy miesiąc, pierwszy dzień z wersetu siedemnastego oznacza ostatnią datę spośród trzynastu dat w Księdze Ezechiela i jest to jedyna data przypadająca po 22 października 573 r. przed Chr. Oznacza ona moment, w którym królowi północy z Daniela 11,42–43 zostaje dane Egipt, jak również punkt, w którym dziesięciu królów oddaje swoje siódme królestwo ósmemu królestwu, które jest z siedmiu. Wypełnia się to wtedy, gdy „róg domu Izraela” wypuszcza pąk. U Izajasza Izrael wypuszcza pąki w dniu wiatru wschodniego.

Sprawi, że ci, którzy pochodzą od Jakuba, zapuszczą korzeń; Izrael zakwitnie i wypuści pąki, i napełni oblicze świata owocem. Izajasza 27:8.

Gdy wypełni się Ezechiela 29:17 i smok Egiptu zostanie wydany papieskiej bestii przy nadchodzącym niebawem prawie niedzielnym, późny deszcz zostanie wylany bez miary na Izraela. Ten deszcz rozpoczął się 11 września jako pokropienie, jak to zostało ukazane w typie, gdy Chrystus tchnął na swoich uczniów po tym, jak zstąpił na ziemię po swoim wstąpieniu do Ojca po swoim zmartwychwstaniu.

„Akt Chrystusa, polegający na tchnieniu na swoich uczniów Ducha Świętego oraz na udzieleniu im swego pokoju, był jak kilka kropli przed obfitym deszczem, który miał zostać dany w dniu Pięćdziesiątnicy”. Spirit of Prophecy, tom 3, 243.

Proroctwo Ezechiela o upadku Egiptu zostało ogłoszone w roku 587 p.n.e., w roku oblężenia, a „siedemnaście” lat później proroctwo to się wypełniło. Wypełnia się ono w okresie przedstawionym przez liczbę „siedemnaście”, ukazując tym samym ukrytą historię czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Ma się ono wypełnić w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, które zostało ukazane w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela. W czasie pieczętowania zostaje wylany późny deszcz, najpierw jako pokropienie przy 9/11, a następnie jako pełne wylanie przy prawie niedzielnym. Wypełnia się ono według Izajasza w „dniu

wiatru wschodniego”, a islam jest wiatrem wschodnim i islam jest trzecim „biada”. Poselstwo, które Ezechiel miał spożyć, było potrójnym poselstwem, którego trzecia część była poselstwem biada.

Trzydzieście datowanych poselstw Ezechiela zostało przedstawionych w związku z Jerozolimą, Egiptem i Tyrem. Wszystkie one odnosiły się do buntu, przedstawionego przez liczbę „trzydzieście”.

W następnym artykule będziemy dalej rozważać datowanie Ezechiela.